

До стратегічних цілей розвитку досліджуваної галузі можна віднести: *по-перше*, випереджальний розвиток транспортно-комунікаційного комплексу, здатного якісно, вчасно та у повному обсязі задовольняти потреби в транспортних послугах економіки й населення міста з нерівномірними ритмами роботи; *по-друге*, розвиток виробничого потенціалу та підприємницьких зв'язків, прискорення руху економічних процесів, зниження питомих транспортних витрат в економіці міста; *по-третє*, підвищення конкурентоспроможності підприємств міського електричного транспорту міста, зростання його бюджетної ефективності та підвищення інвестиційної привабливості.

Отже, виходячи з поставленої мети, стратегічними пріоритетами розвитку підприємств МЕТ є: створення в місті опорної транспортної мережі на основі транспортно-логістичних центрів і розвиток транспортної інфраструктури; забезпечення транспортної доступності на рівні, який гарантує соціальну стабільність, а також зростання ефективності використання виробничого потенціалу через розвиток транспортної інфраструктури; досягнення найбільшої ефективності транспортних процесів шляхом модернізації матеріально-технічної бази та впровадження інноваційних технологій при перевезенні пасажирів; забезпечення екологічної безпеки та безпеки транспортних процесів, зниження кількості й ступеня тяжкості аварійних подій на транспорті.

СУЧАСНИЙ СТАН ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ

І. В. ПОКУЦА, канд. екон. наук, ст. викладач, А. І. ГУЦАЛ
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Будівельна сфера України є досить важливою запорукою успішного функціонування країни, тому на сучасному етапі розвитку будівельних підприємств потрібно приділяти значну увагу поновленню технічного потенціалу та розвитку, функціонування інноваційної складової для покращення стабільності національної економіки й визначення головних стратегічних напрямів здійснення інноваційної діяльності.

Серед дослідників і розробників теоретично-методологічних засад

оцінки інноваційної діяльності в будівельній сфері України можна виділити багатьох вітчизняних науковців, серед яких можна відзначити роботи Н. І. Верхоглядова, Р. Б. Тяна, Л. І. Дмитриченко, О. М. Тищенко, В. І. Торкатюка.

Базуючись на сучасних особливостях функціонування будівельної галузі, способах активізації інноваційної діяльності та раніше обґрунтованій її специфіці, можна виділити основні напрями реалізації інноваційної діяльності будівельних підприємств, що визначаються наявністю цільового спрямування інновації, а саме: технологічні, економічні, соціальні та екологічні.

Основні напрями цільового спрямування є:

- оптимізація будівельного процесу (зменшення тривалості операційного циклу, удосконалення матеріальної та ресурсної бази будівництва, підвищення якості будівельної продукції);
- підвищення доходності, інвестиційної привабливості будівництва (оптимізація витрат на будівництво, збільшення частки ринку, підвищення конкурентоспроможності будівельної продукції);
- максимізація задоволення потреб споживачів (збільшення частки соціального житла, збереження архітектурних цінностей, підвищення культури здійснення будівництва);
- підвищення екологічної безпеки будівництва (зменшення шкідливого впливу на навколишнє середовище, забезпечення екологічної безпеки працівників, підвищення екологічності житла).

Кожен з цих напрямів має свою форму прояву інноваційної діяльності, що зможе призвести до покращення роботи будівельних підприємств. Інноваційні можливості будівництва підприємства, перш за все, характеризуються його високим забезпеченням власних економічних ресурсів. Після цієї умови підприємство будь-якої форми власності може реалізувати інноваційну стратегію без залучення зовнішніх коштів. На сучасному етапі, вивчаючи еволюцію наукової думки щодо інноваційного потенціалу та його впливу на економіку, можна стверджувати, дослідивши розвиток будівельних підприємств, що інноваційний потенціал є ядром всього техніко-технологічного потенціалу підприємства.

У наслідок чого, інноваційний розвиток будівельної сфери полягає в визнанні державою інноваційної діяльності, як головного визначального фактору зростання економіки будівництва. Держава повинна взяти активну участь у організації та фінансуванні багатьох важливих програм та реалізації

проектів, що робить вагомий внесок у розвиток національної економіки. Для реалізації зазначених процесів впливу організаційно-економічний механізм регулювання інноваційного розвитку будівельної сфери повинен бути забезпечений певним інструментом, а саме арсеналом важелів, кількістю, поєднанням та ступенем використання яких може набувати різні цінності в залежності від певних завдань, рішень, ситуацій.

МЕТОДИ ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ НЕСТАБІЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Є. В. ГРИЦЬКОВ, канд. екон. наук, доцент, Д. Г. НІКУЛІН

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Будь-яке рішення в області оцінки ефективності функціонування та вибору шляхів поліпшення критеріїв ефективності функціонування, підпорядковано певним законам і здійснюється за розробленим алгоритмом, який дозволяє обрати спосіб впливу на ключові показники ефективності функціонування залежно від вихідних даних, потенційних можливостей підприємства, а також стратегічних цілей бізнесу.

У загальному виді підвищення ефективності функціонування залежить від максимально раціонального використання основних засобів підприємства. Так, у ситуації кризи, перед керівництвом постає завдання домогтися максимальної завантаженості підприємства при збереженні існуючого рівня витрат або їхнього зниження. В умовах нестабільної економіки основні шляхи підвищення ефективності функціонування підприємства пов'язані, у першу чергу, з економією ресурсів і раціоналізацією їхнього використання: зниження трудомісткості та підвищення продуктивності праці основного персоналу шляхом визначення та підтримки оптимальної чисельності співробітників, підвищення рівня кваліфікації, забезпечення випереджального зростання продуктивності праці в порівнянні з середньою заробітною платою, застосування прогресивних систем і форм оплати праці, поліпшення умов праці, механізації та автоматизації виробничих процесів, забезпечення мотивації